

zwolniony pracownik powiadomił pracodawcę listem poleconym, że kwestionuje on prawidłowość zastosowanej procedury informacji i konsultacji i domaga się przywrócenia do pracy w terminie trzydziestu dni od dnia jego zwolnienia lub od dnia, w którym zwolnienia nabrały charakteru zwolnienia grupowego,

taki reżim prawny zgodny jest z podstawowymi prawami jednostek, stanowiącymi integralną część ogólnych zasad prawa, których poszanowanie sąd wspólnotowy ma obowiązek zapewnić, a w szczególności z art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności?

3) Czy sąd krajowy, przed którym toczy się spór między dwoma podmiotami — w niniejszej sprawie są nimi pracownik i były pracodawca — może odmówić stosowania przepisu prawa krajowego sprzecznego z uregulowaniami dyrektywy wspólnotowej, takiego jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, celem zapewnienia skuteczności innym przepisom prawa wewnętrznego, które w sposób prawidłowy transponują dyrektywę wspólnotową, takim jak przepisy zawarte w układzie zbiorowym pracy nr 24 z dnia 2 października 1975 r., który stał się powszechnie obowiązujący na podstawie dekretu królewskiego z dnia 21 stycznia 1976 r., lecz którego skuteczne zastosowanie uniemożliwia przepis krajowy niezgodny z dyrektywą wspólnotową — w niniejszej sprawie jest to art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r.?

4) 1) Czy art. 2 dyrektywy Rady 98/59/WE z dnia 20 lipca 1998 r., a w szczególności ust. 1, 2 i 3 tego artykułu, należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 66 [paragraf] 1 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, iż pracodawca chcący spełnić ciężące na nim obowiązki w zakresie zwolnienia grupowego, jest jedynie zobowiązany przedstawić dowód na to, że zastosował się do następujących wymogów:

- 1) powinien przedstawić radzie przedsiębiorstwa, a w jej braku — delegacji związkowej, lub w jej braku — pracownikom pisemne sprawozdanie, w którym wyraża on swój zamiar dokonania zwolnienia grupowego;
- 2) powinien być w stanie przedstawić dowód na to, że w celu omówienia zamiaru dokonania zwolnienia grupowego zwołał on zebranie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — spotkał się z delegacją związkową, a w jej braku — przeprowadził spotkanie z pracownikami;
- 3) powinien umożliwić członkom rady przedsiębiorstwa reprezentującym personel lub, w braku rady przedsiębiorstwa — członkom delegacji związkowej, lub w braku tej ostatniej — pracownikom, przedstawienie argumentów lub kontrpropozycji w tej kwestii;
- 4) powinien przeanalizować pytania, argumenty i kontrpropozycje, o których mowa w pkt 3 powyżej i odpowiedzieć na nie.

- 2) Czy ten sam przepis należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak 67 akapit drugi ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że zwolniony pracownik może kwestionować prawidłowość zastosowania procedury informacji i konsultacji tylko na tej podstawie, że pracodawca nie zastosował się do wymogów określonych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2, o którym mowa w pkt 1 powyżej?

(¹) Dz.U. L 225, str. 16.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 8 listopada 2007 r. w sprawie T-459/05 — MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessor-datenverarbeitung und Mikroprozessorlabor przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 17 stycznia 2008 r. przez MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessor-datenverarbeitung und Mikroprozessorlabor

(Sprawa C-17/08 P)

(2008/C 79/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor (przedstawiciel: adwokat W. Göpfert)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono w nim żądania zawarte w skardze do Sądu,
- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 19 października 2005 r. w sprawie R 1059/2004-2, oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu zarzucono zaskarżonemu wyrokowi błędną wykładnię art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 40/94.

Zdaniem wnoszącego odwołanie ta błędna wykładnia doprowadziła do nieprawidłowego rozstrzygnięcia, polegającego na odrzuceniu zgłoszenia słownego wspólnotowego znaku towarowego „manufacturing score card”. Sąd nie tylko dokonał materialnie błędnej oceny, lecz także dopuścił się poważnego błędu w interpretacji wymogów dotyczących charakteru odróżniającego i potrzeby dostępności pewnych wyrazów, sformułowanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości w odniesieniu do zgłoszeń wspólnotowych znaków towarowych i zainteresowanych odbiorców.

Sąd nieprawidłowo dokonał podziału będącej przedmiotem zgłoszenia kompozycji słownej na jej części składowe, dochodząc na tej podstawie do przekonania, że znak nie nadaje się do objęcia go ochroną. Taki podział nie odpowiada ocenie i interpretacji tego znaku przez „przeciętnych” odbiorców, którzy widzą znak w całości. Ponadto Sąd Pierwszej Instancji niesłusznie oparł swoje ustalenie odnośnie do braku charakteru odróżniającego oraz potrzeby dostępności określenia na stwierdzeniu, że przedmiotowa kompozycja słowna składa się z części, które w obrocie są zwykle używane do wyjaśnienia celu i funkcji określanych nimi usług. Właściwy krąg odbiorców nie dostrzeżę jednak żadnego narzucającego się w sposób oczywisty znaczenia w zgłoszeniu wspólnotowego znaku towarowego „manufacturing score card”, składającego się z połączenia trzech angielskich słów. W konsekwencji zgłoszony znak towarowy posiada minimum charakteru odróżniającego wymaganego w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i nie opisuje właściwości towarów i usług w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d’instance de Bordeaux (Francja) w dniu 21 stycznia 2008 r. — Foselev Sud-Ouest SARL przeciwko Administration des douanes et des droits indirects

(Sprawa C-18/08)

(2008/C 79/32)

Język postępowania: francuski

Oznaczenie sądu krajowego

Tribunal d’instance de Bordeaux

Strony postępowania przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Foselev Sud-Ouest SARL

Strona pozwana: Administration des douanes et des droits indirects

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 1999/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury ⁽¹⁾ przez pojazdy ciężarowe przewiduje możliwość zwolnienia przez państwa członkowskie niektórych kategorii pojazdów? Czy w tym kontekście zezwolenie przyznane Francji w decyzji Komisji 2005/449/WE ⁽²⁾ o zwolnieniu niektórych kategorii pojazdów jest bezpośrednio skuteczne w stosunku do jednostki, czy też, będąc decyzją adresowaną do Francji, wymaga ono krajowego przepisu dokonującego transpozycji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 187, str. 42.

⁽²⁾ Decyzja Komisji z dnia 20 czerwca 2005 r. dotycząca wniosku o zwolnienie z pobierania opłat od pojazdów silnikowych złożonego przez Francję na mocy art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 1999/62/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pobierania opłat za użytkowanie niektórych typów infrastruktury przez pojazdy ciężarowe (Dz.U. L 158, str. 23).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 15 listopada 2007 r. w sprawie T-71/06 Enercon GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 22 stycznia 2008 r. przez Enercon GmbH

(Sprawa C-20/08 P)

(2008/C 79/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Enercon GmbH (przedstawiciele: adwokaci R. Böhm i U. Sander)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie T-71/06,
- uwzględnienie żądań zgłoszonych w postępowaniu w pierwszej instancji,
- ewentualnie — przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Pierwszej Instancji,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi w obu instancjach.